

KEPLER^{LAŠ}

ĐAVO JE DOŠAO
PO SVOJE

Preveo Mirko Bižić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

... I svima lažama, njima je deo u jezeru što gori ognjem i sumporom...
Otkrivenje 21:8

Medijum je neko ko tvrdi da ima paranormalni talenat: sposobnost da tumači okolnosti koje su izvan domašaja nauke.

Neki medijumi deluju kao posrednici u kontaktu sa mrtvima na spiritističkim seansama, dok drugi nude pomoć i savete zasnovane na, na primer, čitanju tarota.

Ljudi su pokušavali da stupe u dodir sa mrtvima preko medijuma od samih početaka istorije. Hiljadu godina pre rođenja Hristovog, kralj Izraela Savle tražio je savet od nedavno preminulog proroka Samuila.

Svuda u svetu policija prihvata pomoć parapsihologa i medijuma kada ne može da razreši neki slučaj. To se dešava nekoliko puta godišnje, iako nema ni jednog jedinog dokumentovanog primera da je medijum zaista rešio neki zločin.

Elisabet Grim ima pedeset tri godine. Kosa joj je prošarana sedim vlasima, ali oči su joj blistave i srećne, a kada se osmehuje, vidi se da joj je jedan prednji zub vragolasto isturen.

Ona je bolničarka u „Birgitagordenu“, domu za problematične devojčice, severno od Sundsvala, čije je osnivanje odobrila država. To je nevelika kuća u privatnom vlasništvu. U njemu retko boravi više od osam devojčica istovremeno. One su uzrasta od dvanaest do sedamnaest godina. Mnoge su bile zavisne od droge kada su ovamo stigle. Skoro sve su se u prošlosti samopovređivale – svesni poremećaj u ishrani, na primer. Neke umeju da budu nasilne. Za ove devojčice nema drugog izbora osim „Birgitagordena“, sa njegovim alarmima i dvostruko zaključanim vratima. Sledeći korak bio bi zatvor ili prisilno zatvaranje u psihijatrijskoj ustanovi. Ovaj dom je, u poređenju sa tim, mesto ispunjeno nadom i očekivanjem da se devojčice jednog dana mogu vratiti pod nadzor u neku ustanovu otvorenog tipa.

Kao što Elisabet često kaže: „Ovde završavaju fine devojčice.“

Upravo sada, Elisabet sa zadovoljstvom jede poslednji komadić gorko-slatke čokolade. Oseća kako ramena počinju da joj se opuštaju.

Dan je počeo dobro ali je večer bilo teško. Ujutro je držana nastava, a po podne su devojčice boravile na jezeru. Posle večere upravnica doma otišla je kući, ostavljajući Elisabet da sama vodi računa o svemu. Noćno osoblje je nedavno otpušteno kada je firma promenila vlasnike. Elisabet je sedela u kancelariji za bolničarke, pregledajući najnovije izveštaje, dok su devojčice gledale televiziju, što im je bilo dopušteno do deset sati uveče.

A onda je čula vikanje. Bilo je glasno, veoma glasno. Požurila je u TV salu, gde je Miranda tukla sićušnu Tulu. Miranda je vrištala da je Tula drolja i kurva. Povukla je omalenu devojčicu sa sofe i šutirala ju je u leđa.

Za Mirandu izlivi nasilja nisu bili neuobičajeni. Elisabet se navikla na njene ispade. Oduklja ju je od Tule, a Miranda je ošamarila Elisabet. Elisabet se navikla i na to. Bez ikakve rasprave, povelja je Mirandu niz hodnik

Laš Kepler

prema sobi za izolaciju. Poželela joj je laku noć, ali Miranda nije odgovorila. Samo je sedela na krevetu i gledala u pod sa tajanstvenim osmehom dok je bolničarka zatvarala i zaključavala vrata za sobom.

Elisabet je imala zakazan razgovor sa Viki Benet, novom devojčicom, ali posle ovog sukoba, shvatila je da je premorena i da ne može to uraditi. Kada je Viki došla i stidljivo napomenula da je njen red za razgovor, Elisabet ju je odbila. Ovo je toliko oneraspoložilo Viki da je slomila šolju za čaj i posekla se po stomaku i ručnim člancima najoštrijom krhotinom.

Kada ju je Elisabet obišla malo kasnije, Viki je sedela u svojoj sobi držeći dlanove ispred lica dok joj je krv tekla niz ruke.

Posekotine su bile površinske. Elisabet je sprala krv, omotala zavoj oko devojčinih članaka i previla joj stomak. A Elisabet ju je i tešila, tepajući joj i govoreći joj da ne brine, tetošeći je sve dok se na licu potresene devojčice nije pojavio smešak. Treću noć zaredom Elisabet je dala devojčici deset miligrama sedativa da bi mogla da spava.

2

Sve devojčice najzad su zaspale i „Birgitagorden“ je utihnulo. Kroz prozor kancelarije videlo se kako se septembarska noć spušta na šumu, ali glatka površina jezera Himelše sijala je kao niska bisera. Elisabet je sedela ispred svog kompjutera i unosila večerašnje događaje u radni dnevnik.

Bila je skoro ponoć i shvatila je da još nije uzela svoju pilulu za spavanje. *Moja laka droga*, kako ju je nazivala. Naporni dani praćeni noćnim dežurstvima remetili su joj san. Bilo joj je potrebno nekoliko sati počinka; uzela bi deset miligrama *stilmokta* u deset sati i zaspala do jedanaest. Čvrsto je pritegnula šal i pomislila kako bi čaša crvenog vina u ovom trenutku bila prava stvar. Čeznula je za sopstvenim krevetom, u kom je mogla da se ušuška sa knjigom, ili privije uz svog supruga Danijela. Ali ne noćas; na dežurstvu je i mora ostati ovde.

Napolju u dvorištu, Buster je počeo da laje. Uporno, napeto.

Bilo je veoma kasno. Ona je obično već spavala u ovo vreme. Popila je pilulu i isključila kompjuter. Postala je svesna zvukova koje pravi: šištanja hidrauličnog dizača njene stolice dok je ustajala; škripanja pločica pod njenim nogama dok je prilazila prozoru. Pokušala je da pogleda napolje, ali mogla je da vidi samo odraz svog lica. A vrata su se tiho otvorila iza nje.

Davo je došao po svoje

Mora da je od promaje, pomislila je. Kaljeva peć u trpezariji uvlači veliku količinu vazduha.

Potisnula je u stranu nelagodu koju je osetila i isključila lampu pre nego što se okrenula.

Sada su vrata bila širom otvorena. Blago je zadržtala i prošla kroz njih. Svetla u hodniku između trpezarije i soba devojčica bila su upaljena. *Trebalo bi da pogledam kaljevu peć, pomislila je, da se uverim da su poklopci zatvoreni.* Ali iz jedne od spavaćih soba dopirao je šapat.

3

Isprva je Elisabet mogla da čuje samo tihi siktavi zvuk. Jedva čujan šapat. Zatim je čula reči.

„Na tebe je red da sklopiš oči“, promrmljao je neko.

Elisabet je stajala mirno, zureći tako napeto niz hodnik da su je oči zabolele. *Mora da jedna od devojčica govori u snu, pomislila je.* Zatim se začuo zvuk kao kad prezrela breskva padne na pod. Zatim se ponovio, težak i vlažan. Noge stola zagrebale su pod i čulo se kako padaju još dve breskve.

Krajičkom oka Elisabet je spazila pokret, senku koja je kliznula pored nje. Okrenula se i videla kako se vrata trpezarije polako zatvaraju.

„Čekaj!“, doviknula je, iako je pokušavala da ubedi sebe da to nije ništa; mora da je promaja.

Uhvatila je kvaku na vratima trpezarije, ali nešto je sprečavalo vrata da se otvore i morala je da ih naglo trzne pre nego što su najzad popustila. Ulazeći unutra, mogla je da vidi sebe u mutnom odrazu na izgredanom trpezarijskom stolu, kao i u mesinganim vratima kaljeve peći. Proverila je peć: svi poklopci bili su zatvoreni. Peć je iznenada zapucketala i Elisabet je brzo ustuknula, saplevši se o stolicu. Nije to bilo ništa. Samo se srušila cepanica.

Krenula je u svoju sobu, pa zastala ispred spavaćih soba devojčica. Namirisala je gorak, pomalo metalan miris. Motrila je da li u hodniku ima nekog pokreta, ali sve je bilo mirno. Sa njene desne strane bila su kupatila i lučni prolaz u sobu za izolaciju. Trebalo bi da tamo Miranda čvrsto spava. Špijunka na vratima slabašno je svetlela.

Sada se ponovo začuo onaj tihi glas kako šapuće.

„Vreme je da se utišate“, doviknula je Elisabet.

Niz brzih potmulih udaraca. Bilo je teško odrediti odakle buka potiče, ali zvučalo je kao da Miranda leži u krevetu i bosim nogama udara u zid. Elisabet

Laš Kepler

je odlučila da je pogleda kroz špijunku. Tada je videla senovitu priliku u lučnom prolazu. Zagrcnula se i ustuknula. Znala je koliko je situacija opasna, ali strah ju je usporio; osećala je kao da joj se telo kreće kroz duboku vodu, kao u snu. Ali škripanje poda prenelo ju je i naglo se okrenula dajući se u beg.

Blagi glas iza nje govorio joj je da stane, ali je znala da ne sme.

Elisabet je stigla do ulaznih vrata. Otključavši ih, istrčala je na svež noćni vazduh. Okliznula se na stepeništu i udarila se u kuk, nezgodno savijajući nogu ispod sebe. Zglob ju je toliko zaboleo da je kriknula, i na trenutak je puzala po stepenicama, izgubivši papuče. Zatim je naterala sebe da ustane.

4

Pas je lajao na nju. Optrčavao je oko nje dok je šepala preko šljunkom posutog prilaznog puta. Znala je da ne može da pobegne u šumu, a do najbliže farme je bilo nekoliko sati hoda, tako da se nekako odvukla iza sušare, prema nekadašnjoj pivari. Drhtavim rukama je otvorila vrata, uvukla se unutra i čvrsto zatvorila vrata.

„O, bože! O, bože!“

Tražila je mobilni telefon po džepovima, ali ruke su joj se toliko tresle da ga je ispustila. Zadnji deo je otpao i baterija je ispala iz ležišta. Nespretno je pokušavala da pokupi delove dok je osluškivala krckanje koraka po šljunku.

Dopuzala je do niskog prozora i provirila napolje. Buster, koji ju je pratio, grozničavo je grebao po vratima. Elisabet je tiho prišla do kamina i čučnula iza gomile drveta za loženje, gde je rukama koje je nisu slušale pokušala da vrati bateriju telefona na mesto.

Vrata su se naglo otvorila. Nije imala kuda da pobegne.

Mogla je da vidi čizme, grimasu na licu, podignut čekić, njegov zamah i sjaj. Slušala je glas, klimnula glavom, a zatim pokrila lice rukama.

Senovita prilika zastala je na trenutak pre nego što ju je udarcem oborila na pod, pritiskajući je da ostane dole i jako je udarajući. Duž linije rasta kose, čelo joj je gorelo. Izgubila je vid i trpela nesnosan bol, ali topla krv koja joj je tekla preko ušiju i niz vrat kao da ju je milovala.

Sledeći udarac pogodio je na isto mesto. Glava joj je odletela u stranu i sada je jedino što je znala bilo kako da diše. Mislila je kako je kiseonik čudesno sladak.

Nije mogla da oseti kako joj se telo trza od sledećeg niza udaraca. Nije znala kada su joj ključevi od kancelarije i sobe za izolaciju uzeti iz džepa.

Davo je došao po svoje

Nije mogla da vidi svoje telo kako leži na podu, ni psa kako se prikrada i oprezno liže krv koja je curila iz njene smrskane glave. Nije mogla da oseti kako život ističe iz nje.

5

Neko je ostavio veliku crvenu jabuku na stolu. Blistala je i izgledala veoma ukusno. Da li da je pojede i da se pretvara kako ne zna ništa o tome? Sedeće ovde i izgledati potišteno, neće obraćati pažnju na maltretiranje i neće odgovarati na njihova pitanja.

Posegnula je za jabukom, ali prsti su joj utonuli u njeno hladno gnjecavo tkivo. Bila je potpuno trula.

Nina Molander probudila se trgnući ruku. Bilo je gluvo doba noći. Ležala je u svom krevetu. Jedino što je čula bio je pas koji je lajao u dvorištu. Zbog ovog novog leka budila se po noći. Morala je da ustane i ode u toalet. Morala je da uzme lek, iako su joj od njega oticala stopala i potkolenice. Bez njega, mračne misli obuzimale su je do te mere da više nije marila ni za šta i nije mogla da ustane iz kreveta. Zнала je da joj je potrebno nešto što će iščekivati, umesto da razmišlja o smrti.

Nina je zbacila pokrivač sa sebe i spustila stopalima na topli drveni pod. Imala je petnaest godina i ravnu plavu kosu, široke kukove i velike grudi. Plava flanelna spavaćica stezala ju je oko stomaka.

U hodniku je jedinu svetlost davao zeleni znak za izlaz u hitnim slučajevima. Čula je šapat iza jednih vrata. Nina je pomislila da su ostale devojčice napravile zabavu a nisu je pozvale. *Kao da bih uopšte i želela da dođem.*

Mogla je da namiriše pepeo od vatre koja se ugasila. Pas je počeo ponovo da laje. Nina nije brinula da li je tiha ili ne. Osećala je želju da stalno iznova lupa vratima. Nije je bilo briga što će se Almira naljutiti i gađati je svačim što joj padne pod ruku.

Pod je bio hladniji napolju u hodniku. Stare pločice su škripale. Krenula je prema kupatilu, ali je zastala kada je ugazila u vlažnu mrlju na podu. Tamna barica širila se ispod vrata sobe za izolaciju u kojoj je spavala Miranda. Nina isprva nije znala šta da radi, ali onda je videla da je ključ sobe ostavljen u bravi.

To je čudno.

Otvorila je vrata, ušla unutra i uključila svetlo. Krv je bila svuda, tekla je niz zidove. Miranda je ležala na krevetu.

Nina se izmakla nekoliko koraka i videla krvavi otisak cipele na podu. Mislija je da će se onesvestiti. Nije primetila da se upiščila.

Vrativši se u hodnik, otvorila je vrata sledeće sobe i klekla da prodrma Karoline uhvativši je za rame.

„Miranda je povređena“, šapnula je. „Mislim da je Miranda povređena.“

„Šta ti, dođavola, radiš u mojoj sobi?“, upitala je Karoline uspravljajući se u sedeći položaj. „Koliko je uopšte sati?“

Nina je prestala da šapće. „Krv je svuda po podu!“

6

Nina je jedva disala dok je gledala u oči Karoline. Morala je da je natera da razume i iznenadila se shvativši da vrišti iz sve snage.

„Zaveži!“, prosiktala je Karoline ustajući iz kreveta. „Smiri se!“

Ninino vrištanje probudilo je ostale devojčice. Uzbuđeni glasovi odjekivali su iz drugih soba.

„Dođi i sama pogledaj“, rekla je Nina i počela da se češe po rukama.

„Miranda izgleda čudno. Moraš da je vidiš! Moraš!“

„Možeš li, molim te, da se primiriš? Pogledaću, ali sigurna sam...“

Hodnikom se razlegao još jedan vrisak. Karoline je žurno izašla iz svoje spavaće sobe. Tula je zurila u sobu za izolaciju iskolačenih očiju.

Indi je takođe izašla iz svoje sobe, češući se ispod pazuha.

Karoline je povukla Tulu u stranu i tada spazila krv na zidovima i Mirandino blede telo. Zaprečila je pogled Indi, misleći da niko ne bi trebalo da vidi još jedno samoubistvo.

„Došlo je do nesreće“, brzo je objasnila. „Možeš li da pozoveš sve devojke u trpezariju, Indi?“

„Šta nije u redu sa Mirandom?“, upitala je Indi.

„Moramo da probudimo Elisabet.“

Lu Ču i Almira izašle su iz svojih spojenih soba. Lu Ču je na sebi imala samo donji deo pidžame, a Almira je bila umotana u čebe.

„Idite u trpezariju“, naredila je Indi.

„Zar nemam vremena da se prvo umijem?“, progundala je Lu Ču.

„Povedite Tulu sa sobom.“

„Jebote, šta se dešava?“, upitala je Almira.

„Ne znamo“, odgovorila je Karoline.

Davo je došao po svoje

Dok je Indi pokušavala da sve okupi u trpezariji, Karoline je požurila do sobe za osoblje. Zнала je da Elisabet uzima pilule za spavanje i nikada ne čuje kada devoјčice ustanu i lutaju okolo noću. Karoline je zalupala po vratima što je glasnije mogla.

„Elisabet, moraš da se probудиš“, povikala je.

Ništa se nije dogodilo.

Karoline je požurila pored prijemne sobe do kancelarije za bolničarke. Vrata su se otvorila i pritrčala je telefonu pa pozvala Danijela.

Iz slušalice se čulo pucketanje statičkog elektriciteta.

Indi i Nina nagnule su na vrata kancelarije. Nina je drhtala i usne su joj bile blede.

„Idite i sačekajte u trpezariji!“, prasnula je Karoline.

„Ali krv! Da li si videla svu tu krv?“, rekla je Nina i žestoko se počesala po ruci.

„Danijel Grim“, rekao je pospani glas s druge strane veze.

„Ja sam, Karoline. Došlo je do nesreće, a ne mogu da probudim Elisabet. Pozvala sam tebe, jer ne znam šta drugo da radim.“

„Svuda po nogama mi je krv!“ vrisnula je Nina. „Svuda po mojim nogama je krv!“

„Smiri se!“, viknula je Indi pokušavajući da izvuče Ninu iz kancelarije.

„Šta se dešava?“, upitao je Danijel. Glas mu je sada bio pribraniji i oštrij.

„Miranda je u ćeliji, ali ćelija je puna krvi“, rekla je Karoline. S naporom je progutala pljuvačku. „Ne znam šta da radimo...“

„Da li je ozbiljno povređena?“, upitao je Danijel.

„Da, mislim da jeste... ili sam...“

„Karoline“, prekinuo ju je Danijel, „pozvaću hitnu pomoć. A onda...“

„Šta ja treba da radim? Šta ja da...“

„Idi i probudi Elisabet.“

7

Centar za hitne službe u Sundsvалу nalazi se u trospratnici od crvene cigle na Bjerneborgsgatanu pored Bekgatana. Jasmin obično nije bilo teško da radi noću, ali trenutno se mučila da ostane budna. Bilo je četiri sata ujutro i gluvo doba noći je prošlo. Sedela je za kompjuterom sa slušalicama na ušima, duvajući u svoju kafu. Iz kafeterije se začuo smeh. U večernjim novinama pisalo je da je jedan od policajaca iz centra možda zarađivao dodatni novac

pomoću telefonskog seksa. U stvarnosti je situacija verovatno bila složenija, ali u ovo doba noći ništa nije moglo biti smešnije od ideje da u Centar za hitne službe možda pristižu dve vrlo različite vrste poziva.

Jasmin je zurila kroz prozor. Na nebu još nije bilo svetlosti. Neki kamion protutnjao je pored zgrade.

Spustila je šolju da odgovori na poziv.

„SOS 112? Šta se dešava?“

„Zovem se Danijel Grim i ja sam terapeut u 'Birgitagordenu'. Jedna od devojčica upravo me je pozvala... Morate odmah da pošaljete nekog u dom.“

„Možete li da mi kažete više pojedinosti?“ Jasmin je na svom kompjuteru potražila „Birgitagorden“.

„Ništa ne znam. Jedna od devojčica je pozvala, ali nisam zaista shvatio šta govori. Plakala je... Čulo se kako iza nje svi vrište... Devojčica je rekla da je krv na sve strane.“

Jasmin je dala znak svojoj kolegici Ingrid Sanden da je za ovaj poziv potrebno više operatera.

„Da li ste sada na mestu događaja?“, upitala je Ingrid dok je Jasmin pokušavala da dodatno prilagodi pretragu na kompjuteru.

„Bio sam kod kuće i spavao kada su me pozvale...“

„Govorite o 'Birgitagordenu' severno od Sunosa?“, upitala je Jasmin.

„Požurite, molim vas!“ Čoveku je podrtavao glas.

„Šaljemo policiju i hitnu pomoć u 'Birgitagorden', severno od Sunosa“, rekla je Jasmin razgovetno, kako bi čoveku dala vremena da je ispravi ako je pogrešila.

Okrenula se na trenutak da uključi alarm, a Ingrid je nastavila sa ispitivanjem.

„Da li je 'Birgitagorden' dom za mlade?“

„Da, za devojčice.“

„Zar u kompleksu ne bi trebalo da bude osoblja?“

„Da, noćas je tamo dežurna moja žena Elisabet. Sada ću je pozvati... Ne znam šta se dešava... Ništa ne znam...“

Ingrid je videla plava svetla kako bleskaju preko puste ulice dok su prva kola izlazila iz garaže. „Policija je krenula“, rekla je umirujućim glasom.

8

Skretanje sa Auto-puta 86 vodilo je pravo u tamnu šumu, prema jezeru Himmelše i „Birgitagordenu“. Svetlost iz farova kola poigravala je između visokih

Davo je došao po svoje

borovih stabala. „Da li si ranije bio ovde?“, pitao je Rolf Vikner prebacujući u četvrtu brzinu.

„Da, pre nekoliko godina kada je neka devojčica pokušala da podmetne požar u jednoj od zgrada“, odgovorila je Sonja Rask.

„Zašto, dođavola, niko ne može doći do osobe koja je tamo na dežurstvu?“ promrmljao je Rolf.

„Verovatno su svi previše zauzeti, šta god da se dešavalo.“

„Voleo bih da znamo više.“

„I ja bih.“

Devoje policajaca začutalo je da bi mogli da čuju glasove koji su dopirali iz policijskog radija. Hitna pomoć je dolazila, a za njima su poslata i još jedna policijska kola.

Šljunčani put išao je potpuno pravo. Trebalo ga je ponovo nasuti, i točkovi kola su tutnjali po njegovoj površini. Komadići šljunka udarali su u branik kao sličušni projektili, dok su stabla proletala pored njih, a bleskovi plavih rotacionih svetala probijali se duboko u šumu. Čim su stigli u dvorište između tamnocrvenih zgrada „Birgitagordena“, Sonja je to prijavila preko radija.

Na prednjem stepeništu stajala je devojčica koja na sebi nije imala ništa osim spavačice. Oči su joj bile širom otvorene, a lice blede. Rolf i Sonja izašli su iz kola i požurili prema njoj. Treperava plava svetlost podrhtavala je svuda oko nje. Devojčica kao da to nije primećivala.

Pas je uzrujano lajao.

„Da li je neko povređen?“ glasno je upitao Rolf. „Ima li nekoga kome je potrebna pomoć?“

Devojčica je neodređeno odmahнула prema ivici šume, njišući se na nogama, a onda, kada je pokušala da krene prema njima, noge su je sasvim izdale.

Sonja je stigla do devojčice. „Jesi li dobro?“, upitala je.

Devojčica je ležala potpuno mirno na stepenicama, zureći u nebo i plitko dišući. Sonja je primetila da ima sveže ogrebotine po čitavoj ruci i vratu.

„Ja idem unutra“, rekao je Rolf.

Sonja je ostala pored devojčice, koja je zapala u stanje šoka, dok je Rolf ulazio u glavnu zgradu. Krvavi otisci, napravljeni i đonovima cipela i bosim nogama, kao da su vodili u svim pravcima. Jedan niz, koji je vodio duž hodnika pa opet nazad, pripadao je nekome čiji su koraci bili dugački. Rolf se kretao hitro, istovremeno pazeći da ne stane na tragove.

U blistavo osvetljenoj sobi, četiri devojčice zbile su se na sofa.

„Da li je iko ovde povređen?“ upitao je.

„Možda. Miranda... malo“, odgovorila je sitna riđokosa devojčica.

„Gde je ona?“

„Miranda je u krevetu“, rekla je starija devojčica ravne crne kose.

„Na ovu stranu?“ Pokazao je niz hodnik.

Starija devojčica potvrdno je klimnula glavom i Rolf je krenuo za krvavim otiscima pored trpezarije sa velikim drvenim stolom i pećnicom, pa došao do mračnog hodnika koji je vodio do privatnih soba devojčica. Obašao je zrakom svetlosti iz baterijske lampe biblijske citate na zidovima, a zatim ga ponovo usmerio na pod. U lučnom prolazu na kraju hodnika krv je curila ispod vrata neke prostorije. Vrata su bila zatvorena, a ključ je bio u bravi. Prišao je, prebacujući baterijsku lampu iz jedne ruke u drugu. Pritisnuo je vrh kvake. Čuo se tih kliktav zvuk i vrata su se otvorila.

„Zdravo! Miranda? Zovem se Rolf i policajac sam“, rekao je narušavajući potpunu tišinu koja je vladala u prostoriji. „Sada ulazim unutra.“

Jedino što je mogao da čuje bilo je sopstveno disanje. Potpuno je otvorio vrata, ali strahota prizora koji je video unutra naterala ga je da se zaustavi u mestu i, klonuvši, osloni na dovratak. Instinktivno je skrenuo pogled, ali oči su mu već zabeležile ono što bi želeo da nikada nije video.

Na krevetu je ležala mlada žena. Izgledalo je kao da veliki deo njene glave nedostaje. Krv je isprskala zidove svuda uokolo; kapala je i sa abažura lampe.

Vrata su se zalupila za Rolfom i on se tako trgnuo da je ispustio svoju baterijsku lampu. Sada više nije bilo ničega osim tame. Okrenuo se i pipajući potražio kvaku na vratima. Mogao je da čuje nečije ruke kako dodiruju suprotnu stranu vrata.

„Sada ona može da te vidi!“, viknuo je neki mladi glas. „Sada gleda pravo u tebe!“

Pritisnuo je kvaku, ali vrata su bila zaglavljena. Kroz špijunku je dopirao samo uski tračak svetlosti. Ponovo je pritisnuo kvaku i ramenom pritisnuo vrata. Naglo su se otvorila i Rolf je zateturan izleteo u hodnik. Mala riđokosa devojčica stajala je u hodniku i buljila u njega razrogačenim očima.

9

Inspektor Jona Lina stajao je na prozoru svoje hotelske sobe u gradiću Svegu, četrismo četrdeset kilometara severno od Stokholma. Svetlost zore bila je hladna i magličastoplava. Ulična svetla duž Elvgatana već su bila isključena, ali proći će još mnogo sati pre nego što bude znao da li je pronašao Rosu Bergman.

Davo je došao po svoje

Raskopčana košulja visila mu je mlitavo preko crnih pantalona. Njegova plava kosa bila je, kao i obično, raščupana. Službeni pištolj ležao mu je na krevetu, još uvek u futrolji koja se kopča ispod ramena.

Poslednjih nekoliko meseci bili su uznemirujući za Jonu Linu. Prošlog leta optužen je da je obavestio ekstremističku levičarsku grupu o raciji koju je pripremala Sepo, švedska obaveštajna služba. Predmet je sada bio prepušten Nadzornom odboru unutrašnje kontrole Nacionalne policije. Dok je slučaj istraživan, Jonu su sklonili sa mnogih dužnosti, iako nije bio formalno isključen iz službe. Ali oficir koji je rukovodio istragom jasno mu je stavio do znanja kako namerava da prosledi njegov dosije švedskom državnom tužilaštvu ako pronade i najmanji povod za podizanje optužnice.

Bila je to ozbiljna optužba, ali ovo nije bilo prvi put da se Jona sukobljavao sa vlastima. Izgledalo je da mu je to u prirodi. On je radio kao usamljenik, a to je moglo da bude iritirajuće, naročito za jednu organizaciju koja se zasniva na timskom radu kao što je Nacionalna policija. Ali ono što oni nisu mogli da prenebregnu bila je činjenica da je za skoro petnaest godina koliko je Jona radio ovaj posao on rešio više teških slučajeva nego ijedan drugi skandinavski službenik policije. A iako je možda bio previše nezavisan, bio je i lojalan. Uprkos ponudama koje je stalno dobijao od drugih organizacija, Jona je bio odan policijskoj službi.

Ali u ovom trenutku Jona nije brinuo o ishodu istrage. Njegov um nije bio usmeren na budućnost, nego na nedavnu prošlost. Zapravo, na staricu koja je izašla za njim ispred Crkve Adolfa Fredrika u Stokholmu i prenela mu poruku od Rose Bergman.

U mršavim rukama držala je dve tarot karte.

„Ovo si ti, zar ne?“ rekla je. „A evo i krune, svadbene krune.“

„Šta hoćeš?“

„Ja neću ništa“, odgovorila je starica. „Ali imam poruku za tebe od Rose Bergman.“

Joni je srce jako zalupalo, ali je prisilio sebe da samo slegne ramenima i nezainteresovano kaže kako je to sigurno nekakva greška „jer ne poznaje nikoga ko se tako zove“.

„Ona hoće da zna zašto se pretvaraš da ti je ćerka mrtva.“

„Veoma mi je žao, ali nemam pojma o čemu pričate.“ Jona je sebe prisilio da se osmehne dok je odgovarao. Vlastiti glas zvučao mu je čudno u ušima, strano i hladno, kao da je dopirao ispod velikog kamena, i bio je u iskušenju da je uhvati za tanke ruke i upita je šta se dođavola dešava. Ali nije to uradio. Uspeo je da ostane miran.

Laš Kepler

„Moram da idem“, rekao je i hteo je da se okrene, kada mu je migrena sevnula kroz glavu kao da mu se nož zariva u levo oko. Vidno polje mu se raspalo u blistavi drhtavi oreol.

Kada mu se vid povratio, ljudi su se okupili oko njega u krug, kroz koji su se uskoro progurali bolničari. A starica je nestala.

Lagao je kada joj je rekao da ne poznaje Rosu Bergman.

Naravno da je znao ko je Rosa Bergman. Ona mu je bila u mislima svakog dana. Rosa Bergman bila je jedina osoba koja je znala gde su njegova žena i ćerka. Ali ona ne bi trebalo da zna za njega. Ako je znala ko je on, onda je nešto krenulo užasno loše.

Jona je izašao iz bolnice nekoliko sati posle napada migrene i smesta je započeo svoju potragu za Rosom Bergman. Tražio je dozvolu za odsustvo i dobio je. Uskoro je saznao da nema nijedne osobe sa tim imenom ni u jednoj matičnoj službi u Švedskoj, a postojalo je najmanje dve hiljade ljudi sa prezimenom Bergman u Skandinaviji.

Počeo je da sistematski pregleda spiskove građana jedan za drugim. Pre dve nedelje počeo je da pretražuje crkvene arhive. Već stotinu godina Švedska crkva bila je zadužena za popis stanovništva, sve do 1991. godine, kada je to zaduženje preneto na poresku službu, gde su ovi popisi sada čuvani u digitalnoj formi.

Počeo je na jugu Švedske u arhivima u Lundu, gde je prekopavao po kartotekama u potrazi za bilo kojom Rosom Bergman rođenom u približno odgovarajuće vreme. Zatim je otputovao u Visbi na ostrvu Gotland, a potom u Vadstenu, pa posle toga u Geteborg. Zatim je krenuo na sever u Upsalu i u ogromni arhiv u Hernessandu. Pretražio je stotine hiljada fascikli sa zabeleženim datumima i mestima rođenja, kao i podacima o roditeljima osoba.

Juče kasno po podne, dok je sedeo u arhivu Estešunda, okružen slatkastim mirisom starog umrljanog papira i izandalih rasklimanih registratora, Jona je pronašao karton devojke rođene pre osamdeset godina. Krštena je kao Rosa Maja u parohiji Sveg, opština Herjedalen, pokrajina Jemtland. Njeni roditelji bili su Kristina i Evert Bergman. Nije mogao da pronađe nikakvu zabeležku o njihovom venčanju, ali majka je rođena devetnaest godina ranije u istoj parohiji. Njeno devojačko prezime bilo je Stefanson.

Joni je bilo potrebno još tri sata da pronađe ime Maje Stefanson, rođene iste godine kao Rosa Bergman, kojoj je kao adresa bio naveden dom za lica sa invaliditetom u Svegu. Tada je već bilo sedam sati uveče, ali Jona je odlučio da se odmah odveze tamo. Kada je stigao, stanari su već bili u krevetu, tako da mu nije bilo dopušteno da uđe u dom.